

הסיבוב החמישי

הם למדו על המרחב, על הערבים, על מלחמות הצלבנים? אהוד התי-אמן לחייך בנימוס, כן, מר בן גוריון, אמסור דרישתי-שלום לי-אבא" ריבוננו של עולם!

* * *

בהגיעו לשדה המראה, כבר היה הכל מוכן. במקום שררה אוירה מרי זרה, שדבקה חיש מהר גם בו. המפלצת עמדה במרכז, אימתנית ויפה באורו החיוור של הירח. מסביב הסתודדו כמה דמויות, קצרי נים גבוהים, טכנאים ומדענים, קבוצות קבוצות, כנפחדים. האנשים שוחחו ביניהם כמעט בלחש. הכל הוזכר את הספרים שקרא אהוד בילדותו. חסמבה במחחרת. משום מה חזר לעצמו כמה פעמים על השם המטומטם — חסמבה, חסמבה, חסמבה...

הוא הסתכל בשעון. תשע שלוי שיסרוחמש. עוד 25 דקות. "הם חיים ברגע זה, אמהות, תי נוקות, זקנים, זוגות אוהבים, הורים גאים, צוחקים, מתלוצצים." אמר קול נשי באוזנו. הוא הסיד חובב כגשון נחש. ליאורה אורנת עמדה לידו, כשמבט מורר בעיניה. "אהוד, היא לחשה, איך אתה יכול? איך אתה יכול?"

הוא יתרוג מאה אלף, אך יציל שני מיליון, השיב הגבר הצעיר. פניו החדים לבשו הבעה קשוחה, כמסיכה.

"האם אפשר לשקול חיי אדם כשקיימח?" "אוריק, קחי את עצמך בידיים, אנחנו בתפקיד."

"אנחנו רוצחים", אמרה אוריק בקול משונה. נשים, נשים, חשב אהוד. לא מסוגלות אף לרגע להתעלות מעל לעצמן, להסיר את הקליפה הרג-שית, להפוך למכשירים קרים, מדויקים, חסרי-רגש, ומחו כבד חישב: מה אם הפצצה תכויב? הרי לא נוסתה כלל! אוי חלה איזושהי טעות קטנה? ברגע זה כבר נעות החטיבות דרומה; שתי אוגדות לאורך שפת-הים, ביבשה; אוגדה שלישית באניות מנמלי אילת ועקבה לפרוט תופיק, אוגדה רביעית בדרך הים לאלכסנדריה, חלקה מוססת בהליקופטרים. למען לה מששים אלף צעירים חיים, שפלו אל תוך הגיהנום אם לא תשבור הפצצה במחייך את רצון-ההתנגדות של האויב. שריקה חדה הפסיקה את השיחות הלחושות. הדמויות האפלות התמתחו בעלי-כורחן. קול קר, חסר גוון, התנשא מעל לשדה:

"חמש עשרה דקות!" בלא יודעין ספר אהוד את הרי שניות. שניה אחר שניה, לרגע עלתה לנגד עיניו תמונת רחוב קאהירי כואן לעת ערב. אולם הוא דחק את הצירור מן ההכרה. לא לעניין, לא לעניין.

"ארבע עשרה!" לא לחשוב על שום דבר. הפור נפל. הגורל שוב אינו תלוי ברצון אדם, הוא הפך עצמאי, מתנשא מעל לראשי יוצריו, וקולו צלול ומתכתי:

"שלוש עשרה!" לפתע נישא על פני השדה קול חרישי, אלמוני: "מעני, מעני אורי חילה, קירות לבי, הומה לי לבי, לא אחריש..." "שתיים עשרה!" "כ... קול שופר שמעת נפשי, תרועת מלחמה..." "אחת עשרה!" "שבר על שבר נקרא, כי שודדה כל הארץ, פתאום שודדו אוהלי, רגע — ירעות..." "עשר!" "עד מתי אראה נס, אשמעה קול שופר?..." "תשע!" "כ... אויל עמי, אותי לא ידעו. בנים סכלים המה, ולא נבונים המה..."

(המשך ממעמד 7)

לגבי תשעת הדגמים הקודמים. טווח עד 100 מטר במקום הפגיעה. הכוונה היא לחבל במפתיע במר-כוי השלטון, ולמנוע מראש העיר-כות רצינית לקרב."

שר-החץ התנגד. מעשה תוקפני כזה מן ההכרח שיקומם את הי-עולם, וכמעט מובטח מראש כי המעצמות הגדולות יתארגנו לי-הטלת עונשים חמורים. כמה שרים אחרים הושפעו מדבריו. אהוד הרי גיש כי הגיע הרגע המכריע. "אם מותר לי להעיר הערה נור-ספת," אמר בקול שקט. באולם השתחר שקט. "חברי, ראשי הי-אנפים וההילות, קיימו שורה של בירורים פנימיים לליבון בעיות הביטחון של המדינה. בתום בירור-רים אלה החלטנו פה אחד כי עריכת מלחמה מונעת מיידית, בי-רוח התוכנית שהוגשה על-ידי אגף המיבצעים ומתן סמכות עליונה לי-מטה הכללי להפעיל את סוגי הי-נשק הנמצאים ברשותו." אהוד הפסיק לרגע, כדי שייקלט מלוא משמעות המלים. "היא הדרך הי-יחידה להצלת המדינה משואה."

כאילו נזכר במשהו, הוסיף: "נאבקנו עם מצפוננו הלאומי ו-המיקצועי, אולם לא היתה לפנינו ברירה אלא להחליט שבמקרה שי-הממשלה לא תקבל את חוות-דעתנו השקולה והסופית, לא נוכל להוסיף ולשאת בעיני העם באחריות לי-ביטחוננו הצבאי."

באולם נפלה תדהמה, אפילו הי-רמטכ"ל הזקן הופתע כליל. "זהו הפיכה צבאית! התפרץ שר-הבריאות. האלוף חיך חיוך צונן של בוז. "לא, אדוני השר, אנחנו חיילים, לא פוליטיקאים. המוסר המקצועי קובע כי צעין חייב להתפטר כאשר גישתו הצבאית אינה זוכה לאמון הממונים עליו."

לא היה כל ספק: ההכרעה נפי-לה.

* * *

שדה-המראה של הקמע היה במשטח הגדול ממורת לי-שדה-בוקר. אהוד בילה את הערב בי-חווילתו של דוד בן-גוריון הישיש כדי לקיים הבטחה שנתן בשעתו לאביו. כשיצא משם היה במצב רוח עכור מאד. הפוליטיקאי בן ה-88, שעסק זה 15 שנה באפלטון ובוכרונות, התי-עקש להדריך את "בנו של משה" בענייני ביטחון. האסון היה, לדעת אהוד, שדווקא בענייני ביטחון חסרו לו המושגים היסודיים ביותר. ככל מומחה אמיתי, סבל אהוד קשות כשהתייחסו למקצועו בבור-רות המתיירת של חובבים.

כמו רבים מקרב הצעירים, היה אהוד משוכנע כי בן-גוריון ובני-דורו הכניסו את המדינה למבוי-סתום עוד לפני שהוקמה. כל הי-צרות של עשרים השנים האחרונות נבעו, לדעתם, מאי-כושרם של מייסדי-המדינה לחשוב באופן צלול והגיוני. קשה היה לאהוד לאמין, כי רק 25 שנה עברו מאז עמד בן-גוריון בשיאו. דבריו על "אק-טיביום ביטחוני", "קוממיות יהודית", וכדומה צילצלו כאילו גולי-דו בימי מתושלה.

רק פעם אחת כמעט התפרץ אהוד. היה זה כאשר הזהירו הי-זקן לבל להפריז בהערכת הי-ערבים. "אני מכיר את הערבים," אמר, "ראיתי עבודתם בסג'רה ו-בפתח-הקוה, כשעבדתי בפרדסים. לעולם לא ישיגו דבר." אהוד משך בכתפיו. מה הטעם להתרגז? היה ברור שהאיש הזה לא שינה את דעתו מאז 1905, לפני שיביעים שנה. הוא לא הבין את הערבים מעולם, ועתה, אחרי ההתקדמות העצומה של הערבים בדור הי-אחרון, הבינם פחות מתמיד. בעצם, לא היה אשם. אחרי הכל, הוא וחבריו באו מפולין ומרוסיה ונדרשו לפתע להתמודד עם בעיות שלא חלמו עליהן בנעוריהם. מה

תן טרמפ לחייל

בריזה

מוסיקה
הרברט סמואל 80 טל 656992

בלוז, פולק, ג'ז, רוק

פתח כל יום כולל יום א' משעה 21.00

הרזייה ובריאות במלון המלך שאול אשקלון

מעכשיו אין צורך לצאת לחו"ל לחופשת הרזייה ובריאות. מרכז להרזייה, במתכור נת בינלאומית, נפתח כמחלקה מיוחדת במלון המלך שאול, עם מומחית דיאטטי-קנית מארה"ב, עם השגחה רפואית וטיפול אינדבידואלי, בהנהלת אלי ושמחה.

מרכז הרזייה זה פועל בצד האירוח הרגיל של המלון לכל המשפחה. 110 חדרים ממוזגים, טלפון ורדיו בכל חדר, בריכת שחייה אולמפית, סאונה, מועדון לילה.

גננת ומדריך יעסיקו את ידיכם בעוד אתם נהנים מנופש אמיתי.

מחיר מבצע מיוחד: 1550 ל"י (כולל מע"מ) פנסיון מלא לאיש בחדר זוגי. הנחה לילדים.

הזמנות במלון: טל. 5-6-7-8-9-34124 (051)

ובסניפי

ת"א: (פתח רצוף 0900-1900)
בלילה - נוכחיה אלקטרונית, גורדון 28, טל. 222042
אבן גבירול 140 טל. 450359 (פתח רצוף 0900-1900)
חולון: סוקולוב 86 טל. 892305
ירושלים: המלך ג'ורג' 23 טל. 228258
רמת-גן: ביאליק 56 טל. 731773
ראש-ל"צ: רוטשילד 37 טל. 997965
רמלה: שד' הרצל 72 טל. 054/25294

